

בחתונת השנה:

חגיגות דיין

דיין, אם לשלושה, עת הביאה את בכורתה ואת בן־בשה שימלה שחורה אליה הוצמדו חרוזים ושנתפרה זרות המעמד החגיגי מכנסי חאקי וחולצה לבנה.

„עוד לא הגיע“ היא אמרה לו. הקהל התחיל לבוא. רות דיין, שעד לפני כמה רגעים נראתה פרועה ועייפה, הופיעה כפתח מגוהצת ומלובשת ומאופרת. בעלה ניגש אליה בחיוך מאושר ואמר לה: „נו, מה דעתך? יולה מתחתנת.“ הם צחקו. ואז סוף־סוף הגיע החתן, במדי צבא מכף רגל ועד ראש. הצלמים התנפלו עליו וכיסו ממנו את עין השמש. רק כעבור כמה זמן, כשהם עזבו אותו, הצליחה גם יעל לגשת אליו. „חשבתי שכבר לא תבוא“, היא אמרה לו, והוא ענה לה: „השתגעתי? את חושבת שאני אחמיץ את ההצגה הגדולה הזאת?“

★ ★ ★

אהלן, דיין!
דיין איבך בינתיים את ילדיו, בין כל המוזמנים האלה. „איפה הילדים שלי?“ הוא הסתובב ושאל,

הכלה אהרונה

לא הסכימה לכסות את פניה ב־הינומה עד הרגע האחרון ממש, השתזפה בהערצתו הבלתי־מוגבלת של חתנה, אסי, שחזר ללא הרף ושאל כל איש בשטח „היא לא יפהפיה? היא לא יפהפיה?“ אהרונה לבשה שימלתי־חופה בסגנון ספרדי. גיטתה, יעל, לבשה שמלה בנוסח כפרי, בהסבירה, כי אחרי הכל היא בת ונכד לאיכרים מן המושב.

המונים ומצלמות

אחר שניתנה הוראה לאפ־שר כניסתו של כל צלם לטקס התמלא המישטח מצלמים מקצועיים וגם כאלה שהקשר היחיד למקצוע היתה המצלמה אשר בידם. הגל הבא של אורחים היה מורכב מילדי השכונה שהתרוצצו במקום. את הטקס ערך, יחד עם רב השכונות פרנקל, הרב הראשי של צה״ל, אלוף שלמה גורן.